

Hồi thứ mười

Đại Hội Biên Thùy (tiếp theo)

Đêm về khuya dần. Đại Sơn Vương tỉnh hẳn rượu. Bệnh não như tiêu tan, nổi lòng u uất ban chiều lắng xuống, tinh thần tỉnh táo hẳn lên, như vừa được dùng một hoàn linh dược.

Vẻ lơ dờ nửa tỉnh nửa thức đã biến sạch, khuôn mặt họ Voòng đã lấy lại cái vẻ quắc thước đường hoàng của vị chúa tể núi cao.

– Nhị vị tiên sinh! Chính phủ bảo hộ Đông Dương muốn mua đầu của nhị vị, mỗi cái trị giá một hòm bạc “xoè”, năm cân vàng nén, và mười xe muối. Nếu hàng giao sống, giá trị sẽ gấp đôi!

Hai người đàn ông sống ngoài vòng pháp luật thốt chột dạ, nhìn Chúa H'mông... khó hiểu. Voòng Chúa vẫn điềm nhiên như không, chậm chạp chống tay ngồi dậy. Một cô nàng túc trực gần sập, vội sà xuống ngồi sau vua H'mông làm đệm cho ông ngả lưng. Giơ tay nhẹ vuốt chòm ria mép, Chúa H'mông chậm rãi tiếp lời, giọng đều đều như không cảm xúc:

– Vàng bạc đã tải đến ban chiều. Muối còn nằm chỗ trú quân ngoài biên giới Su Phì. Tướng Roux và đại tá Gilbert vốn là chỗ quen biết với họ Voòng.

Dứt lời, thành linh Chúa H'mông quài tay về phía sau, giật nhẹ mấy cái đồng dạc:

– Bay đâu!

Khách Giang Hồ, Đại Sơn Vương cùng lúc đưa mắt nhìn nhau. Cửa mở. Năm sáu vệ binh lực lưỡng từ ngoài bước vào, nhanh như trận gió lùa.

– Mang các thứ vào đây.

– Dạ!

Đám vệ binh cúi đầu lui ra, thoáng cái đã khệ nệ khiêng vào hai cái rương lớn, hai cái hộp nhỏ có đai thép mấy vòng. Đặt mấy chiếc rương bên sập, toán vệ binh đứng lui về hai bên, chấp tay kính cẩn đợi chờ. Mắt Chúa H'mông chột sáng lên ánh thép.

– Gươm đâu!

Một sơn nữ chạy tới bên vách, nhắc bao gươm chạm trở tuyệt

xảo nâng hai tay, cúi đầu dâng lên ngang mày. Chúa H'mông cầm lấy bao, đặt tay vào đốc gươm, rút phắt ra. “Xoạt” một cái, ánh thép xanh biếc loáng dưới ánh đèn, phả hơi lạnh toát vào da mặt hai người đàn ông giang hồ. Chúa H'mông liếc nhanh hai chàng và chuyển mình quai tay chém vút xuống liền mấy nhát.

Lưỡi gươm lạnh bén bay trên đầu hai chàng hạ xuống mặt rương. Hai người đàn ông ngang tàng vẫn ngồi im không nhúc nhích. Liếc nhìn xuống, mấy vòng đai thép đã bị chặt tung.

Chúa H'mông dí gươm vào mép rương, hất mạnh. Ánh vàng, bạc lóa đang lấp lánh dưới ánh đèn khuya, đầy hai rương bạc, hai hộp vàng. Chúa H'mông lấy rưỡi gươm đảo những đồng bạc “xòe” đoạn khẽ phắt mũi gươm mấy cái. Mấy vệ binh cúi đầu lui khỏi phòng. Chúa H'mông gõ nhẹ lưỡi gươm vào mép rương, nhìn hai chàng tuổi trẻ:

– Nhị vị thấy thế nào? Liệu đã phải giá chưa?

Hai chàng “loạn tướng” đưa mắt nhìn nhau. Khách Giang Hồ mỉm cười:

– Kể cũng hơi cao giá đó! Chính phủ Bảo hộ Đông Dương cũng... biết điều lắm...

– Và cũng biết lợi dụng tình thế, chọn mặt gửi vàng rất... nhằm nơi, thưa ngài!

Vẫn điềm nhiên trước giọng mỉa mai chua chát của “loạn tướng”. Voòng Chí Sinh lấy gươm tra vào vỏ, gật gù, khó hiểu:

– Nhị vị tiên sinh khiêm tốn lắm, thực ra, thủ cấp nhị vị tiên sinh còn đáng giá gấp trăm lần như thế. Nếu vào địa vị nhà nước Voòng sẽ đánh giá cao bằng cả nguồn lợi dải đất Hoàng Su Phì này e cũng còn chưa xứng vậy.

Hai chàng loạn tướng vẫn dè dặt về lời nói úp mở của vị Chúa Núi biên Thùy, thì họ Voòng đã nhẹ vượt chòm râu mép, cười kiêu hãnh:

– Nhưng... Chính phủ bảo hộ Đông Dương đã lắm lớn, tới ngày nay vẫn chưa hiểu óc Voòng. Voòng này đâu vì chút vật mọn, để tự sát dễ dàng, vớt hết sinh lộ trên mảnh đất này. Nhất là lại mua đầu kẻ mà Voòng ái mộ! Hà hà!

Chúa H'mông cất tiếng cười vang, đoạn quay về nẻo góc phòng,

lớn tiếng:

– Thuộc bay!

Nhìn hai chàng, chúa H'mông nghiêm hẳn mặt, hạ giọng:

– Nhưng... thượng sách là dùng kế hoãn binh. Tôi sẽ kéo dài kỳ hạn, đến lúc nhị vị tiên sinh “bí mật” rời Hoàng Su Phì!

Thấy nét thành thực hiện rõ trên mặt ông vua núi, Đại Sơn Vương từ tốn:

– Xin thâm cảm tình tri ngộ, ngài đã tính kế vẹn toàn cho...

– Nếu không được ngài rộng lượng, để Chí Plan cô nương đem quân giải vây đêm nào tại lưng đèo tuyết lộ, chúng tôi đã lâm thế cùng nơi hãm địa rồi, ân tri ngộ biết lấy gì đền đáp?

Vua H'mông lắc đầu:

– Có chi đâu! Tôi chỉ muốn giữ tròn đạo nghĩa “Tam hoà” không thể để quý khách nào lâm nguy vì xuất đầu lộ diện nơi dải đất hẻo lánh này!

Đọc tẩu lại bắt đầu chạy tới. Hai chàng tuổi trẻ lại nằm đối diện vua H'mông nghe tiếng thuốc phiện Su Phì réo trong lọ sành tinh luyện. Chợt từ xa nghe vẳng tiếng reo hò, lộp lộp. Họ Voòng hơi nheo mắt lắng tai, rồi lại tiếp tục kéo.

Những tiếng reo hò lại nổi lên vang dội, lần này nghe gần hẳn, tiếp theo, nhiều tiếng súng ãi đẹt canh khuya. Chúa H'mông liền giật luôn sợi dây sau lưng. Vệ binh hiện ra ngay.

– Ngoài kia sao huyền não thế?

– Bẩm Chúa... đã tới giờ thi bắn! Mỗi cánh quân đóng ngoài biên, đều gửi vào một tiểu đội!

– À nhỉ! Ta cũng quên khuấy mất! Thôi cho lui!

Chúa H'mông lại đỡ lấy dục tẩu kéo liên hồi. Hai chàng “loạn tướng” nằm im nghe thuốc reo. Ngoài kia gió đêm vẫn chạy rào cành lá vòng dinh, mang tới phòng khuya những tiếng súng mơ hồ, lúc lúc lại đột khởi giữa tiếng nước đổ triền miên đơn điệu, chìm nổi trong đêm rừng.

Khói “móc phin” thượng hạng Hoàng Su Phì đã hoàn toàn thấm vào não tủy, chàng tướng Thập Vạn Đại Sơn lim dim mắt, nằm nghĩ vẩn vơ, đang tưởng tới đám thủ hạ miền hùng cứ Hoa Nam, lại sực nghĩ tới thái độ quá bất ngờ của Phượng Kiều... ý nghĩ nhảy lung

tung... chập chờn, không mạch lạc.

Giữa lúc cảm thấy hình hài như đang tan vụn ra, bênh bồng quyện vào khói thuốc, chốt cửa phòng hé mở. Vòng Sênh bước vào, tiến đến bên sập cung kính cúi đầu:

– Bẩm... Chúa Ba thỉnh Chúa ra xem võ trường, tướng khách biên thù đã bắt đầu biểu diễn, so tài!

Vua H'mông hơi cau mày:

– Sao? Khách tướng so tài? Mà ai đã khởi xướng việc đó?

– Bẩm, đệ tam công tử!

Vua, H'mông dưỡn cao lông mày và sụp xuống, mắt nheo lại:

– Vòng Sám. À! Thế còn Vòng Đất, Vòng Nhì đâu không bảo nó! Ta đã truyền, lần này quan khách xa gần lối dự hội đông, cấm chúng xướng xuất việc tướng khách đua tài mà!

– Bẩm, nhất, nhị công tử lúc đó còn bận việc quân chưa ra. Và lại các tướng nhà nước vừa tiếp lời Tam công tử, thì phần đông tướng khách đã đồng thanh hưởng ứng rồi.

Chúa H'mông, như chốt hiểu, đưa mắt nhìn Khách Giang hồ, Đại Sơn Vương, gật gù cười nửa miệng:

– Hừ! Bọn tướng Roux hiểm lắm! Định dùng quan khách loại nhau đây. Nhưng sao các khách sơn vương cũng mắc mưu dễ dàng thế?

Voòng Sênh đưa mắt nhìn Chúa H'mông, Khách Giang Hồ, và kín đáo liếc sang Đại Sơn Vương, như muốn nói gì, nhưng ngại sự có mặt của tướng Thập Vạn Đại Sơn, nên lưỡng lự mãi...

Chúa H'mông nghiêm mặt bảo viên cận tướng:

– Ta không muốn có sự đổ máu trong ngày vui lễ của Hoàng Su Phì! Sênh, người ra cho các công tử rõ! Ta sẽ ra sau.

Nhưng Voòng Sênh vẫn chưa lui. Khách Giang Hồ liền khẽ đưa mắt cho Sênh, đoạn theo ra.

– Thưa, quan tướng nhà nước xem chừng muốn bày trò diễn võ để mưu hại Đại Sơn Vương đường đường. Nhiều kẻ đang lớn tiếng khiêu khích, có lẽ họ đã rõ Đại Sơn Vương chưa khỏi bệnh, tay chân còn rã rời, yếu mệt, nên nhất định lợi dụng cơ hội đến cùng. Nữ Chúa Chí Plan tôi cùng Nguyệt Tú cô nương có dặn tướng quân cố cầm Đại Sơn Vương lại, chớ để người ra, chắc không nhin được trước lời khiêu

khích ngạo mạn của bọn họ. Nhị vị cô nương ở ngoài đó sẽ tùy cơ liệu định, tướng quân cứ an tâm!

Thấy người bạn ngang tàng đã chìm mình trong vòng cảm giác “moóc phin”, Khách Giang Hồ liền lẳng lặng đứng lên, vẫy mấy cô thôn nữ đến góc phòng, khẽ căn dặn cẩn thận, đoạn bước ra ngoài khóa trái cửa lại. Gặp viên tướng vệ binh tại phòng bên, chàng lại ghé tai nói nhỏ mấy câu rồi mới ra thẳng phòng khách lấy súng. Tìm Voòng Lâu không thấy đâu, chàng định giấu cả súng bạn đi, nhưng tần ngần mấy khắc, lại thôi, ra ngoài, theo viên quan hầu già hướng dẫn tới cổng tiền lúc này.

Rời khỏi vùng dinh, thấy quanh mình vắng tanh, thỉnh thoảng mới có bóng quân H'mông đi lại, Khách Giang Hồ tiến về phía sảnh đường, có tiếng súng nổ, người hô đột khởi trong đêm tối.

Võ trường nằm ngay bên nhà sảnh không xa. Đứng tại sân sảnh đã thấy lửa võ trường sáng rực, lối nhỏ người đứng đông như kiến. Rảo bước tới, chàng lách giữa đám đông nhìn vào. Võ trường rất rộng, cỏ xanh mướt lóng lánh những giọt sương khuya trông như dát thủy soạn. Quanh võ trường, ngựa đứng, ngựa chạy rầm rập.

Khách Giang Hồ ghé vào giữa lúc mấy kỵ sĩ vừa từ giữa bãi chạy tới trước hàng ghế quan khách, giờ khí giới lên trời chào, rồi tể ngựa vào phía tả khuất.

Một chàng trai H'mông y phục sang trọng, cưỡi ngựa phủ mảnh thổ cẩm sắc sỡ từ trong tể ngựa ra, hô lớn:

– Quý khách biên thùy vừa diễn tài đánh ngựa, nhào hông chém tướng, giờ vị nào xin cho được ngưỡng mộ tài riêng?

Lời vừa dứt đã thấy một người cưỡi trần, lông ngực xôm xoàm như râu tóc, hình thù cao lớn, bắp thịt nổi như từng chảo, mặt mũi dữ tợn, đầu chít khăn chữ nhân, chân quấn xà cạp vằn có vẻ tướng sơn cước Quý Châu, vọt ngựa ra, tay khoa cặp câu liêm to bản, bay ngựa vòng võ trường, khí thế thập phần hùng dũng.

Vừa thấy tướng sơn cước khác thường ra, đám đông đã reo hò náo động cả võ trường. Dưới ánh lửa cặp câu liêm bay vọt khỏi tay như hai ánh chớp khiến ai cũng phải giật mình chột dạ, tưởng câu liêm bay thẳng tới tiện xoắn cổ mình! Nhưng lạ thay! Câu liêm chỉ bay khỏi tay viên tướng kỳ dị kia chừng một thước, ánh hào quang chợt uốn vòng cung. Mọi người vừa chớp mắt, đã thấy câu liêm nằm

gọn trong tay tướng lạ. Rồi cứ thế, hắn ném liên mấy lần, đoạn giơ thẳng một tay ra, tay khác ném ngang, câu liêm ném mạnh ra, nhưng lại chạy vòng tròn quanh cánh tay hắn. Xong, hắn lại ném câu liêm chạy vòng cổ ngựa, chẳng khác một vòng tròn hào quang loang loáng. Tiếng reo hò nổi lên vang dội. Quan khách nhiều người thích mắt nhòm hắn lên xem. Tướng lạ liền thúc ngựa quanh võ trường biểu diễn, đoạn đứng giữa võ trường la lớn, tiếng ồ ồ như sấm gầm hang núi:

– Vũ Di Sơn đường xa, tới chậm, từng nghe miền biên cương lắm bậc tài giỏi, muốn giáp mặt, nên chăng?

Võ trường im phăng phắc, vì câu thách đố ngạo nghễ của viên tướng giặc Vũ Di Sơn. Tướng giặc dứt lời chưa thấy ai lên tiếng, liền tể ngựa tới trước hàng quan khách, đưa mắt liếc một lượt, đoạn bất ngờ phóng chiếc câu liêm ra. Câu liêm xoẹt trước mặt đám tướng xạ phang, rồi lại về tay tướng ngạo mạn. Cùng lúc mấy tướng thổ phỉ biên giới đứng vụt lên. Nhưng... tướng giặc Vũ Di Sơn đã quay sang bên tả, thoáng thấy mấy khuôn mặt hoa, liền ném vọt câu liêm ra, còn đang nhếch mép cười ngạo nghễ, chợt tắt ngay, vì một bàn tay đã quài theo câu liêm, nhanh như chớp, bắt dính vào chuôi như có nhựa êm không. Thiếu phụ đứng lên, đẹp yêu ma, phong tình.

– Liễu Nương!

– Hảo Liễu Nương!

Đám tướng thổ phỉ có mấy gã reo lên khen phục, và cả bọn ngồi xuống. Thiếu phụ ném vọt chiếc câu liêm ra, tướng ngạo vội quài tay bắt lấy, nhưng nhìn xuống, bờm ngựa đã bị hót xoẹt một mảng rồi.

– Trò câu liêm bất quá của bọn bán thuốc dạo Quý Châu, sao dám đưa ra ngạo quan khách? Muốn học thêm mấy miếng phòng thân, để Liễu Nương này truyền cho!

Tướng dị dạng Vũ Di Sơn thoáng vẻ ngạc nhiên, không ngờ định khích đám khách đàn ông lại bị đàn bà ra mặt, nhưng tướng lạ chỉ hơi nheo mắt ngắm thiếu phụ lắng đẹp, cười nửa miệng:

– Liễu Nương trại Võ Tắc Thiên đó ư? Lâu nay vẫn được nghe tiếng, không ngờ được gặp! Xin chào Trại Võ Hậu!

Thình lình bị tướng lạ gọi sống sượng hỗn danh ngay trường làng quan khách, Liễu Nương vùng cả thẹn bước phất ra, quát lớn:

– Ngựa đâu? Để cho mi ném mấy đòn của bản cô nương!

Mã phu dẫn ngựa lại, vừa lúc người trai H'mông cũng tiến đến bên, mới nghiêng mình chưa kịp nói gì, thì Chúa H'mông Voòng Chí Sinh đã gọi:

– Voòng Sám!

Sám vội xuống ngựa chạy tới trước mặt cha, họ Voòng chưa kịp truyền thì viên lão tướng nhà nước ngồi bên đã mỉm cười:

– Thưa... Ngài hãy yên lòng; để khách tướng đua tài! Có ngài dự lãnh, chắc ai cũng phải cầm chừng. Nếu không họ cũng gặp nhau chỗ khác, khi không có ngài ngài, có lẽ còn đổ máu nhiều hơn!

Chúa H'mông nhìn viên tướng bảo hộ già đời, đoạn quay bảo con:

– Khá nhớ lời ta dặn, không được để nơi đây thành bãi chiến trường!

– Dạ.

Người con thứ ba của vua H'mông cúi rạp mình trên ngựa đoạn quay ra, đưa mắt kín đáo nhìn viên tướng nhà nước, miệng hơi nhếch cười... bí hiểm.

Liễu Nương đã nhảy lên lưng ngựa, cùng tướng giặc Vũ Di Sơn phóng ra giữa bãi. Thiếu phụ rút phẳng thanh trường kiếm bên sườn, trở mặt tướng giặc lông xôm, quát lớn:

– Cho người vào trước đó!

Tướng lạ cười to:

– Ta đây thách đấu, khác chi chủ cuộc, nàng hãy vào trước đi!

Liễu Nương vọt ngựa lại, ngay khắc đầu đã vũ lộng thanh kiếm dài chém luôn mấy nhát xuống địch thủ. Tướng dị rạp mình tránh luôn hai đường, đến phát thứ ba mới quật câu liêm lại. Câu liêm đánh trúng kiếm, tóe lửa. Liễu Nương thấy tê chôn cả tay, biết sức địch mạnh hơn mình nhiều, nên tung hết tài nghệ đánh, tránh, không dùng sức chọi nữa. Một người đàn ông to lớn. Một bà nhỏ nhắn, xoắn lấy nhau, binh khí bay vun vút, cả hai đều tỏ ra lợi hại, đứng ngoài không thể đoán được hơn thua. Giữa lúc mọi người đang chăm chú theo dõi cuộc chiến. Thành linh, thấy ánh hào quang vụt tắt, tiếp theo tiếng đàn ông quát như sấm:

– Coi đây!

Mọi người nhìn kỹ đã thấy hai con ngựa sát vào nhau, cặp câu

liêm của tướng giặc Vũ Di Sơn đã kẹp chặt lấy thanh kiếm của Liễu Nương, như kìm thép. Liễu Nương đỏ mặt, dùng hết sức giật kiếm ra nhưng không thể được, còn đang lúng túng thì tướng địch kia đã khoa mạnh tay câu liêm một cái, thanh kiếm đã bị xoắn rời tay Liễu Nương, bay bổng lên cao. Tướng giặc chém gió một nhát trước mặt Liễu Nương, đoạn đánh ngựa sang bên, cười ngạo nghễ. Thiếu phụ cả thẹn, rút luôn bên ngựa ra một ngọn đinh ba, nghiêng rằng:

– Chớ vội xược ta! Coi đây!

Vừa nói, vừa vỗ ngựa tới, khoa ngọn đinh ba phóng vào địch thủ. Tướng địch điềm nhiên coi thường, tiến đánh. Được mấy khắc, thành linh thiếu phụ chuyển tay phải gạt luôn mấy cái và đâm thốc ngọn đinh ba vào bụng địch. Tướng địch vừa hạ câu liêm xuống gạt thì “soạt” một cái, Vũ Di Sơn tướng ngạo tưởng mây đen vừa sụp xuống, chớp mắt, đã bị lưới gai chụp kín cả thân hình, lúng túng như hùm dữ sa rọ.

Liễu Nương giật mạnh tay lưới gai, hầu như tơ trời xiết chặt lại, quàng từ đầu tới ngang hông, bó cả tay câu liêm, không hòng cựa quậy. Biết thế nguy, vì khinh xuất, người đàn ông địch tướng quát lớn, vung tay cựa mình... nhưng vô ích! Lưới đã bó chặt, vô phương. Liễu Nương cười the thé:

– Số mi đã tận mới dám trêu vào tay Liễu Nương này! Coi đây!

Tướng Vũ Di Sơn đang nhắm mắt chờ chết, chợt nghe tiếng nổ, mở mắt ra thấy tấm lưới đã đứt lìa, liền hất mạnh tay, thoát mình khỏi lưới. Và cũng như quan khách, đôi bên nam, nữ địch thủ đều ngơ ngác nhìn quanh, vẻ kinh ngạc nhiên rõ trên mặt vì tài bắn súng, ném dao cắt lưới ghê gớm của kẻ bí mật nào đó.

Liễu Nương còn đang bàng hoàng, đã thấy một bóng kỵ sĩ từ đám đông vọt ngựa ra, tới gần, là một thiếu phụ, đen đủi dữ tợn, cao lớn như đàn ông, phóng lên nước ngựa tướng giặc Vũ Di Sơn, trở mặt Liễu Nương mắng lớn:

– Nơi đây là chốn đua tài, sao mi dám dùng lưới gai, toan hạ độc thủ chồng ta? Có giỏi hãy cùng ta đường đường giao đấu?

Liễu Nương cau mày liễu, chòng chọc nhìn người đàn bà mới ra, khê hất hàm:

– Quý Dạ Xoa! Thế ra chính mi chặt lưới quý của ta ư?

Người đàn bà thoáng ngơ ngác, đoạn cười gằn:

– Bất tất nhiều lời! Để ta trói mi cho biết tay Mẫu Dạ Xoa núi Vũ Di đã!

Dứt lời, thiếu phụ giật phắt dải thắt lưng màu hồ thủy, tung vút ra trước ngựa. Chiếc thắt lưng lụa mềm vươn thẳng vút như chiếc gậy, khiến quan khách phải trầm trồ khen ngợi và Liễu Nương không khỏi giật mình, vì vốn là tay gái lục lâm lăn lộn trong nghề võ, Trại Võ Hậu đã thừa rõ đánh dây lụa là một nghệ thuật tuyệt khó, phải tay cao cường, có sức lực hơn người mới dùng nổi.

Mẫu Dạ Xoa đã giật dây lưng lại, khoa nhẹ quanh mình. Liễu Nương chẳng nói chẳng rằng, cũng rút luôn cây thiết lĩnh quán quanh người. Thấy địch thủ cũng dùng đồ mềm, không sử dụng đồ cứng, Mẫu Dạ Xoa biết Trại Võ Hậu chẳng phải tay vừa, liền vũ lộng dải lụa xanh nhạt nhanh thêm, chờ đợi. Liễu Nương xóc tới, nhưng chỉ cho ngựa vòng quanh, lụa thế. Dải lụa phất phới, uốn quanh người ngựa như con rắn xanh, vòng từ trên xuống, chẳng khác mấy vòng đai, dải lụa hay vù vù, đánh gió thốc ra tứ phía, mạnh mẽ lạ lùng. Đám đông reo hò âm ỉ, như được xem một trò xiếc lạ. Liễu Nương vẫn lượn quanh.

Hình như muốn tỏ sức lợi hại của dải lụa trên tay vợ, viên tướng Vũ Di Sơn liền đánh ngựa tới trước đám vệ binh cầm giáo canh quanh bãi vây mấy người, ra hiệu, đồng thời, đỡ lấy một cây giáo, tiến tới, phóng vào Mẫu Dạ Xoa. Sức mạnh vô cùng, giáo đi vun vút. Rắc! Cây giáo vừa lao vào vòng đai lụa, chỉ thấy Dạ Xoa nhẹ hất tay một cái, cây giáo đã gãy làm đôi, quay đảo một vòng rồi bắn lên cao. Đám đông khoái mắt reo hò. Vòng Sám tể ngựa đến, ngoắc tay làm hiệu, vệ binh liền nhất loạt xông tới lao giáo vào Mẫu Dạ Xoa. Giáo gãy liền. Liễu Nương thấy thế cũng múa tít thiết lĩnh, xông lên chặn đường giáo, xoắn gãy luôn mấy cái và võ ngựa đánh vào vòng đai Mẫu Dạ Xoa. Đứng ngoài, chỉ thấy ngày dải hào quang xanh xanh trắng trắng quán lấy nhau, vù vù xoàn xoạt như tiếng gió lửa, vãi xé. Cuộc giao đấu giữa Mẫu Dạ Xoa và Võ Hậu đang gay go, tình hình như ngừng hẳn. Hai nữ tặc gò mình trên lưng ngựa, kéo miết. Thì ra, hai món khí giới đã xoắn dính lấy nhau không gỡ ra nổi nữa, cặp kỳ phùng địch thủ chỉ còn biết lấy sức giật nhau cho ngã ngựa. Đám đông lại reo hò inh ỏi.

Sốt ruột, Liễu Nương ghì một tay, còn tay kia rút đinh ba, đâm sang. Nhưng Mẫu Dạ Xoa cũng tinh mắt rút gươm ra, đánh lại. Thấy cuộc giằng co kéo dài, Chúa H'Mông toan ra hiệu cho Voòng Sám ngăn lại, thì từ chỗ quan khách một thiếu nữ đẹp như hoa tể ngựa ra chỗ hai nữ tặc, dáng hình uyển chuyển dưới ánh lửa bập bùng.

– Nguyệt Tú!

Khách Giang Hồ nãy giờ vẫn đứng xem, chợt hơi cau mày, lẩm bẩm khi thấy cô em gái vọt ra võ trường.

– Hừ! Con bé làm gì đây? Định bắt chước bọn giặc cái khoe tài chắc?

Ngoài bãi, Nguyệt Tú đã tể ngựa tới chỗ hai nữ tặc, nghiêng mình, nhoẻn miệng cười tươi:

– Nhị cô nương hãy ngừng tay. Thế đã đủ danh tài nữ tướng rồi.

Vừa nói, nàng vừa dịu dàng nắm hai cổ tay cặp nữ tặc kéo ra. Liễu Nương mặt vẫn còn hầm hầm như định nuốt sống Dạ Xoa. Còn Dạ Xoa mặt vẫn đầy sát khí không kém.

– Xin mời nhị cô nương hãy vào nghỉ tay! Chị em ta còn trò chuyện!

Hai nữ tặc vẫn còn găm ghè nhau, nhưng có lẽ đã lượng được sức kỳ phùng, lại thêm được người khuyên giải dịu ngọt, đành quay ngựa đi. Nhận thấy không có ai ở gần, Nguyệt Tú liền khẽ bảo bai vợ chồng Mẫu Dạ Xoa:

– Hội còn mấy buổi, không lo thiếu dịp đua tài. Nhưng hãy thận trọng đừng để mắc mưu thâm độc. Tướng nhà nước Đông Dương định dùng khách tướng ganh tài sát hại lẫn nhau đó!

Đám văn quan võ tướng nhà nước bảo hộ thấy thế, liền đưa mắt nhìn nhau. Viên lão tướng có vẻ nóng ruột, vội lấy mắt làm liệu cho bọn Lừng, Lâm.

Lâm vua ám khí vừa nhỏm lên, thì Đại Vương Lừng đã đứng lên, ấn Lâm ngồi xuống, đoạn Lừng đảo mắt một vòng, hình như muốn tìm Đại Sơn Vương, Khách Giang Hồ. Vẫn không thấy, viên tướng xạ phang hơi cau mày, và như có dự định, vua thòng lọng tiến ra, cúi đầu trước Chúa H'mông, quan khách, và nhảy phóc lên lưng ngựa chực sẵn. Vừa lúc Nguyệt Tú quay ngựa vào.

– Khoan đã cô nương! Chẳng hay Đại Sơn Vương đâu chẳng thấy

ló mặt ra? Chắc cô nương có biết?

Nghe giọng khiêu khích ngạo mạn của tướng xạ phang, Nguyệt Tú không nén được giận, quắc luôn mày phượng:

- Chú ở khoảnh rừng nào, muốn chiêm bái người ư?
- Ngộ chỉ muốn mượn lại tiếng Thần Xạ của hấn thôi?

Thấy hấn nhìn sống sượng, nói ngạo, Nguyệt Tú cười nhạt:

– May cho chú, Đại Sơn Vương lại có việc bận tối nay, nhưng nếu không thể đợi được, tôi có thể tạm thay người giúp chú bất cứ món nào.

Lùng Đại Vương biết kẻ khích đã thành, nhưng hơi ngạc nhiên vì câu thách của người đẹp.

– Hầy! Con gái sức nào chịu nổi một quả đấm của Lùng! Hầy đi gọi thằng Đại Sơn Vương thôi! Còn cô em chớ dại, uống xuân! Ngộ có thể chia cổ cho cô em chém ba nhát chỉ xin lại một nhát, được không?

Cả Nguyệt Tú lẫn quan khách đều tưởng tướng xạ phang đùa cợt người đẹp. Riêng Voòng Lâu nãy giờ vẫn ngồi im, chợt quay bảo khê Chí Plan:

– Nữ chúa hãy tìm cách ngăn cản cuộc thách thức mau! Thằng Lùng có phép “gông” lợi hại lắm, đao kiếm chém không nổi đâu!

Chí Plan ngạc nhiên, chưa biết tính sao, thì Nguyệt Tú đã nghiêm mặt:

– Chớ lộng ngôn trước đông đủ quan khách: Có gan hãy cùng ta... đấu súng!

Lùng cười lớn:

– Cô em chớ vội thoái thác! Ngày lễ vui mừng. Hãy khoan dùng súng. Ta để cô em chém trước mà!

Nguyệt Tú nghiêm mặt:

– Nơi đây đủ mặt khách tướng bốn phương, nhà người không được lộng ngôn! Nếu không muốn đấu súng, hãy cùng bản cô nương đấu quyền cước, xạ tên, hoặc đấu gươm, tùy ý!

Lùng Đại Vương vuốt râu cười ngạo nghễ:

– Đấu gươm, tên, quyền cước ư? Rồi được thua, cũng đến chém đầu thôi. Đấu chi cho hoài công, nhắm mắt người coi. Sao bằng ngộ

vươn cổ cho cô nương chém trước? Nhưng ngộ bảo thực! Chớ nhận mà uổng mạng! Cổ cô nương chịu sao nổi một nhát gươm đưa.

Nói xong, Lùng đưa mắt nhìn quan khách, lớn tiếng:

– Đây có Chúa Tể Hoàng Su Phì, cùng khắp hàng quan khách chứng kiến, chẳng những cô nương, mà với tất cả các sơn tướng, võ tướng, Lùng này nhắc lại lời thách chém, và sẵn sàng để người chém trước ba nhát, chỉ xin đổi một nhát phần Lùng!

Tiếng viên tướng xạ phang kiêu ngạo vang khắp một vùng võ trường, như những nhát búa giáng vào đầu óc đám giang hồ tứ chiếng. Các văn quan võ tướng nhà nước lập tức vỗ tay cổ sús, tiếp liền tiếng reo hò của đám thổ phỉ phe Lùng như đổ thêm dầu vào những ngọn lửa tức khí xung thiên.

Qua giây khắc ngạc nhiên, Chúa H'Mông cùng khách tướng chợt hiểu ngay viên tướng xạ phang vốn khét tiếng dâm bạo, thâm hiểm chắc phải có thuật lạ gì, mới dám ngang nhiên lớn tiếng ngạo khắp hàng dũng sĩ. Và hiểu ngay, bầy độc đã giương lên. Chúa H'mông bất giác đưa mắt nhìn mấy viên chức nhà nước, và tự nhiên hơi liếc nhìn cô cháu gái Chí Plan. Hiểu ý thúc phụ, Chí Plan đứng ngay lên.

Nhưng đã muộn, ngoài kia Nguyệt Tú đã long mắt phượng nhận lời thách thức, và Lùng Đại Vương vừa cởi phất áo ngoài. Ném mảnh áo cho kẻ tùy tùng, tướng xạ phang ngửa mặt hà một hơi dài, và ngồi ngay ngắn như tượng gỗ. Hai cánh tay từ từ đưa lên ngang vai, bấp thịch theo đà tay nổi cuộn hẳn lên như thùng chảo xoắn. Miệng lẩm bẩm như khấn hứa, mắt nhắm nghiền, Lùng Đại Vương từ từ vươn cổ lên thành linh thét lớn:

– Chém!

Tướng giặc vừa dứt tiếng, Nguyệt Tú đã rút phất thanh gươm trường, tể ngựa vụt về phía sau, chùng mười thước, đoạn khoa tít gươm quát:

– Coi đây!

Và theo nhịp ngựa phi, tới ngang ngựa Lùng, thanh gươm sáng loáng phạt luôn một đường nhanh, mạnh như vũ bão vào giữa cần cổ tướng giặc. Bịch! Lưỡi gươm vừa chém vào gáy đã bị bật dội hất về phía sau, Nguyệt Tú có cảm giác vừa chém vào một bánh xe hơi cao su, tay chồn hẳn đi. Con ngựa đang phi bị cản thành linh, chồm hai vó trước hí mạnh. Bàng hoàng, nàng kịp nhìn vào gáy Lùng còn

thấy rõ vết gươm đỏ ăn sâu xuống đang vọt nổi lên, cần cổ vẫn như thường sau nhát gươm vũ bão! Quan khách có nhiều người đứng lên rướn mình nhìn ra, và bầu không khí kinh dị như trùm khắp võ trường.

– Nguy cho cô nương rồi! Thằng Lùng đang có phép gồng ghê gớm mà!

– Không phép phá, phạm sao nổi vào da thịt nó! Phen này... mắc bẫy tướng gồng rồi...

Thoàng Mênh nay giờ vẫn ngồi im, chợt khẽ lên tiếng, tiếp lời Voòng Lầu, khiến Chí Plan vội tiến đến bên người thủ hạ giang hồ của Đại Sơn Vương, lo lắng hỏi khẽ:

– Làm sao bây giờ?

– Chém!

Ngoài bãi “yêu tướng” lại thét lớn, giọng nghe rờn rợn hẳn lên. Nguyệt Tú đỏ bừng mặt vì tiếng reo hò cổ súy của đám đông, giật phăng tay cương, té ngựa thẳng lên phía trước, lấy đà. Thiếu nữ phải cắn chặt hàm răng cho tay cương khỏi run lên vì hoang mang... giận uất... chân thúc luôn vào hông ngựa. Nhưng lạ thay, con ngựa như bị dính chặt chân xuống đất. Ngạc nhiên ngoảnh lại, thiếu nữ vừa mừng vừa sợ khẽ kêu lên:

– Trời... anh?

Khách Giang Hồ đã đứng sừng sững bên hông sau ngựa, buông tay nắm dây đai, nghiêm trang:

– Xuống ngay! Để anh đối phó với yêu tặc!

– Nhưng...

– Xuống! Không nguy đến tính mệnh bây giờ! Sao vội vàng nông nổi nhận lời thách với thằng giặc có tà thuật? Không biết phép phá, chém nó chi như chém vào cao su thôi! Xuống em!

Khách Giang Hồ lạnh lùng, hơi vẩy tay ra hiệu. Nguyệt Tú tần ngần xuống ngựa. nhìn anh. Cả võ trường đều đồ dòn mắt về phía Nguyệt Tú. Viên tướng xạ phang Lùng hô xong mãi không thấy chém, mở mắt ra thấy cô gái đã xuống ngựa trao cương cho người đàn ông, liền cất tiếng cười chế giễu:

– Sao? Cô em không chém nữa ư? Hãy đền ta nhát gươm vừa rồi đi!

Khách Giang Hồ nhảy phóc lên lưng ngựa cất tiếng sang sảng:

– Tướng kia! Có ta tới trả nợ đây!

– Không! Chúng nó chỉ muốn thủ cấp Đại Sơn Vương, để nợ đó cho tôi trả chúng!

Anh em Khách Giang Hồ giật mình quay lại, tướng Thập Vạn Đại Sơn vừa từ đám đông lách ngựa vào, khuôn mặt bệnh vẫn còn phảng phất dư ảnh... năm ngọn đèn dầu lạc trong mật thất chúa Mèo.

– Kia! Bạn còn lão đảo, sao lại ra trường diễn võ? Thế vệ binh...

– Còn nằm ngất tại tư dinh! Không sao? Có lẽ giờ đã tỉnh rồi?

Chàng tướng núi ngang tàng nhếch miệng cười, dợm ngựa đi, mắt chột nghiêm hẳn:

– Phép gông của thằng Lùng ghê gớm không vừa! Làm sao chém thường được nó, mà bạn định liều ra?

Dứt lời, Đại Sơn Vương tể ngựa thẳng tới trước Đại Vương Lùng giữa trăm ngàn tiếng reo hò nồng nhiệt. Quan khách đứng cả lên, trước sự xuất hiện thành linh của viên tướng bệnh. Trần Tắc sáng mắt bảo Phụng Kiều, Robert Lợi:

– Kia! Trông hấn ra... nộ thủ cấp cho ta? Ngồi ngựa còn lão đảo! Một tay Lùng là đủ xong việc rồi!

Phụng Kiều vẫn lạnh lùng nhìn ra phía Đại Sơn Vương, khuôn mặt như không còn cảm xúc. Tướng trẻ non cao hướng về quan khách, lớn tiếng:

– Đại Sơn Vương tới chậm, xin có lời chào! Đâu, vị nào muốn lấy thủ cấp của kẻ tầm thường này, hãy quá bộ ra đây mà nhận?

Chưa ai lên tiếng, thì chàng tướng bệnh đã quay phắt sang Lùng Đại Vương:

– Gươm đao đâu? Khá rút mau để ta biểu cho chúng mày cái đầu đem lĩnh thưởng!

Lùng tướng chàng thách đấu, còn đang ngơ ngác thì chàng tướng núi đã vươn cổ, hét lớn:

– Đầu ta đây! Cứ chém đi!

Lời chàng tướng bệnh vừa vang lên, võ trường như có trận gió kinh ngạc chạy khắp hàng quan khách. Khách Giang Hồ, Nguyệt Tú giật mình xô cả lại chỗ Chúa H'Mông, Chí Plan. Họ Vòng Chí cũng

lạ lùng không kém, cùng mọi người đưa mắt ngó người thủ túc của Đại Sơn Vương, như dò hỏi, trong lúc đám Trần Tắc, tướng Tây, thổ phỉ cùng mở to mắt vì sự việc xảy ra quá bất ngờ nhanh hơn cả mưu định. Nhưng chính Voòng Lầu cũng kinh ngạc không kém mọi người. Lúc đó Đại Sơn Vương cùng Lừng Đại Vương đứng không xa chỗ quan khách, nên mọi người thấy rõ từng cử chỉ nhỏ của hai bên. Thấy Đại Sơn Vương vươn cổ, Lừng tưởng gặp kẻ điên khùng, vì là kẻ có gông ngải, hấn hiểu hơn ai hết cái nguy hiểm của bí thuật này.

– Chém!

Đại Vương Lừng lập tức rút phất thanh mã tấu sắc như nước, lia cặp mắt hiểm độc về phía hướng Tây, Ta, miệng nhếch cười khan, tướng gông múa thanh mã tấu như đao phủ giơn tội phạm trên đoạn đầu đài.

Ngựa cứ theo nhịp tiến đến, qua hông ngựa địch gần thước, bất thành lình Lừng rạp ngựa mình, phạt lưỡi mã tấu về phía sau nhanh như chớp, trúng gáy Đại Sơn Vương rất “ngọt! “. Đường mã tấu của bạo tướng xạ phang đi vút mạnh hiểm. Từ chúa H’Mông tới Khách Giang Hồ, Chí Plan, Voòng Lầu muốn sờn da thịt, nhắm mắt lại. Nhưng... Bịch! Thanh mã tấu bật ra, như bị một bàn tay vô hình hất lại, định thần ngó lên, Đại Sơn Vương vẫn ngồi yên trên mình ngựa, như thường, và viên tướng gông dũng mãnh đang mất đà, lão đảo vì bị hất văng mã tấu lại. Qua giây khắc bàng hoàng, đám đông vùng reo hò như sấm, khách tướng nhiều kẻ thở phào, yên dạ, bên những vẻ mặt sững sờ ngơ ngác của hàng địch thủ Đại Sơn Vương. Chợt có tiếng quát lớn, giọng xạ phang:

– Chém phá mới được!

Chàng tướng núi ngang tàng vẫn không nhúc nhích. Và mọi người đều không khỏi ngạc nhiên khi thấy chàng chỉ nhếch mép cười khinh, không tỏ vẻ chi lo ngại về phép phá của địch thủ. Bất thành lình, Lừng thét to mấy tiếng nghe rất dữ dội, tay khoa thanh mã tấu, chém luôn hai nhát vào cuống họng Đại Sơn Vương. Tướng Thập Vạn Đại Sơn vẫn trơ trơ trên ngựa như bức tường đồng, thanh mã tấu sắc như nước lại bật trở lại như vừa chém vào lớp xe hơi dày đặc, dị kỳ. Tiếng reo hò lại nổi lên như thác chuyện.

Lừng Đại Vương chồn hấn cánh tay, mặt biến hấn sắc, trố mắt nhìn địch thủ, như ngó... yêu ma. Có lẽ tướng xạ phang kinh ngạc vì

phép đọc chú phá gông vẫn hiệu nghiệm xưa nay, không làm gì nổi tướng gông? Lùng mất hẳn vẻ hùng hổ ngạo mạn, giật luôn tay cương định té ngựa “chầu”.

– Khoan đã! Chú còn nợ lại hai nhát! Định vỗ nợ sao? Đứng lại! Đi đâu vội!

Thấy chàng quắc mắt, Lùng Đại Vương túng thế phải dừng cương. Đại Sơn Vương cười khinh bỉ:

– Chú tưởng chỉ có chú là biết yêu thuật chắc, dám lợi dụng định nhục hại người. Ngồi im để ta dạy cho cách phá gông! Chú đã quen mỗi thứ gông phải có một lối phá? Thuật của chú chỉ đủ làm trò cho đàn bà con gái xem thôi!

Nói xong chàng tướng núi quay về phía sau gọi lớn:

– Nguyệt Tú cô nương!

Nguyệt Tú nghe gọi, chưa kịp lên tiếng, thì ngoài bãi, Lùng Đại Vương hình như đã đoán được ý định của Đại Sơn Vương, nhân lúc chàng quay đi, nhanh như cắt tướng xạ phang đã vung luôn cánh tay trái về phía địch.

– Thầy!

Voòng Lầu đã kịp thét lớn, khi mọi người vừa thấy vua thòng lọng vung tay ra. Nhưng hình như Đại Sơn Vương đã kịp nghe hơi gió vút, vừa dứt tiếng gọi Nguyệt Tú, đã hất mạnh cánh tay trái lên khỏi đỉnh đầu, đồng thời quay lại. Đại Sơn Vương phản ứng rất nhanh, đúng lúc sợi dây thòng lọng từ trên chụp xuống, nhờ cái hất tay, nên tròng dây chỉ chụp được cổ tay chàng thất lại. Lập tức, Lùng giật mạnh tay thòng lọng định kéo Đại Sơn Vương ngã ngựa.

Trước tình thế hiểm nghèo, chàng tướng núi vẫn bình tĩnh vươn ngay người về phía trước, nắm lấy đoạn dây trên ghì lại. Lùng vận sức bình sinh giật kéo, nhưng Đại Sơn Vương đã thúc ngựa lên, tay phải nắm lấy đoạn trên, tay trái giật nút ra. Chàng làm nhanh đến nỗi Lùng vừa khoa mã tấu chém xuống thì chàng đã thoát gút, bắt luôn tay mã tấu của Lùng, bẻ mạnh, còn một tay điểm luôn vào nách hấn. Toàn thân viên tướng xạ phang vùng rũ liệt vì ngón đòn điểm huyết tuyệt kỹ của Đại Sơn Vương.

– Biết điều ngồi yên! Để ta lấy lại ba nhát dao còn nợ.

Và dứt lời, dao rừng đã rút soạt ra khỏi vỏ. Chàng tướng trẻ

Thập Vạn Đại Sơn khoa dao một vòng đầu, khí thế như vũ bão. Ai cũng tưởng chàng sẽ chém rụng đầu Lùng. Nhưng thành linh, vừa lúc dao hạ xuống gần cổ hấn chợt dừng, xén luôn một mảng tóc sau gáy hấn, ném xuống đất. Và chàng tướng núi ngang tàng đánh ngựa tới bên Lùng Đại Vương, vỗ mạnh tay vào hông ngựa, đoạn cất tiếng cười vang. Con ngựa Lùng hướng thẳng về phía quan khách, trên yên, tướng xạ phang ngòi như một hình nhân, thân xác to lớn chỉ chực đổ xuống vì rũ liệt. Đợi cho ngựa Lùng tới trước quan khách, Đại Sơn Vương mới cho ngựa lững thững bước theo. Quan khách thấy Lùng ngòi trên ngựa như cái xác không hồn, thấy đều kinh ngạc, đứng cả lên, giương mắt nhìn. Đại Sơn Vương tiến đến bên Lùng, nhẹ nhàng vuốt tay trên lưng hấn. Tay vừa vuốt khẽ, huyết giải rồi, Lùng Đại Vương chớp mắt, cử động như thường, liếc nhìn Đại Sơn Vương, đoạn lẳng lặng rẽ ngựa lẩn vào đám đông giữa những tiếng reo hò vang dội. Chúa H'mông thích chí quá, vừa toan cất lời thì chàng tướng núi ngang tàng đã nhìn thẳng vào đám văn quan, võ tướng nhà nước, cùng bọn tướng phản nghịch, tia mắt như bốc cháy, khi thoáng nhìn Phượng Kiều ngồi giữa đám Robert Lợi, Trần Tắc.

– Còn quý khách nào muốn cầm thủ cấp Đại Sơn Vương?

Nãy giờ Phượng Kiều vẫn lạnh lùng theo dõi mọi biến chuyển. Thấy Lâm Đại Vương toan ra, bị Thòanh Mệnh giữ lại, nàng liền ghé sát vào tai Robert Lợi:

– Còn đợi gì nữa! Cơ hội thuận tiện đến rồi. Nhưng chỉ đấu súng thôi. Và nhớ để hấn xoay lưng lại phía này!

Giọng thỏ thẻ của người đẹp khiến Robert Lợi sáng hẳn mắt lên. Nhưng vẫn có ý chần chừ vì vừa mục kích tướng bệnh hạ Lùng. Phượng Kiều hiểu ý liền khẽ giục:

– Anh từng chiếm giải nhất về tài bắn súng, không hạ hấn sao được? Chính anh phải nhổ cái gai đó, vì...

Cô gái ngừng lại, không nói tiếp, vì Robert Lợi đã đứng lên xúc lại cặp súng bên sườn, lớn tiếng:

– Đại Sơn Vương!

Mọi người nhìn cả về phía con trai tuần phủ Hà Giang. Thòanh Mệnh cười nhạt bảo Lâm:

– Có đứa thế mạng kia rồi! Hãy ngòi xuống coi tài Thần Xạ. Thằng đó vô địch bắn súng bên Pháp về đây!

Viên tuần phủ Hà Giang lúc đó đang ghé tai nghe lão tướng Roux cùng Trần Tác bàn tán điều gì, chợt ngẩng mặt lên, thấy thành con trai đang xô ghé bước ra, viên quan Nam triều giựt nảy mình đứng phắt dậy, giật giọng:

– Kìa...

Nhưng không đợi cha chạy ra, Robert Lợi đã đường hoàng tiến lại, đưa mắt nhìn vị quan Tây già cùng “nhạc phụ tương lai”, mỉm cười:

– Thầy quên là con đã từng chiếm hai giải nhất về bắn súng tại Âu Châu sao? Và... xin hãy coi...

Tướng núi Thập Vạn Đại Sơn chỉ hơi nheo mắt nhìn Robert Lợi, đoạn lẳng lẳng ngoặt ngựa đi ra. Quá vài chục bộ, tướng núi mới quay ngựa lại buông cương bước một nhìn chàng con trai tuần phủ Hà Giang, cặp mắt Đại Sơn Vương lạnh lẽo như ánh thép. Hai con ngựa tiến thẳng tới nhau. Chợt Robert Lợi rẽ tay cương quay sang, Đại Sơn Vương lập tức dừng ngựa, từ từ nhìn theo. Cho mãi tới khi hắn đã vòng hẳn lại phía sau lưng, tướng Thập Vạn Đại Sơn vẫn ngồi im trên ngựa như pho tượng, không thèm quay lại. Và Robert Lợi vẫn tiến đến sau lưng, vừa tìm súng:

– Đại Sơn Vương! Quay lại!

Tướng núi vẫn không nhúc nhích, cặp mắt vẫn nhìn hàng quan khách và dăm dăm chiếu thẳng vào mắt Phụng Kiều. Thái độ của viên tướng núi khiến từ Nữ Chúa H'Mông tới Khách Giang Hồ, quan khách lục lâm đều lấy làm lạ. Phụng Kiều chớp chớp hàng mi, vẻ lạnh lùng chợt biến mất, nét hoảng kinh vụt hiện trong cặp mắt phụng âm thầm trước vẻ điên rồ chán chường của Đại Sơn Vương. Vừa xoay lưng lại địch thủ, đúng tầm súng, đã hoàn toàn thất thế, nhất là trước tay súng từng vô địch trời Tây, dầu nhanh đến mấy, một cái xoay lưng trên ngựa đã đủ giây khắc cho địch thủ khạc đạn kịp rồi.

– Đại Sơn Vương!

Giữa cảnh lặng yên phẳng phắc, tiếng hô của Robert Lợi vang lên như tiếng gọi của tử thần. Mọi người nín thở, chờ một cái xoay mạnh của Đại Sơn Vương. Nhưng tướng lạc thảo vẫn buông thông hai tay bất động nhìn Phụng Kiều không chớp mắt. Thiếu nữ càng hoảng khi vụt đoán chàng đang ngồi chờ địch thủ... nhả đạn vào

lưng. Thiếu nữ không biết làm sao vội cả sợ đưa mắt ngó Khách Giang Hồ, Nguyệt Tú, Vòng Lầu... cầu khẩn. Viên thủ lĩnh Cầu Mây biết tình thế thập phần nguy hiểm, đã bước vọt ra, chiếu tướng tâm mắt vào Robert Lợi, hai tay thông xuống bên sườn chờ Robert động thủ là xuống tay. Nhưng... muộn rồi. Vừa quát dứt tiếng, Robert Lợi đã đánh luôn tay xuống sườn.

Phượng Kiều kịp thấy cặp súng của Lợi rút ra khỏi bao, giữa lúc Đại Sơn Vương vẫn nhìn về phía quan khách, súng Lợi vừa lóe hình dưới ánh lửa rừng rực, thiếu nữ vội nhắm mắt lại, tâm hồn như đảo lộn hẳn trong khắc xúc động gớm ghê! Đoàn, đoàn... Hai nhát nổ xé không gian, như xoáy vào tận tim người. Tiếp theo, liền mấy tiếng kêu “Trời” kinh dị.

Phượng Kiều nghệt thở, mở choàng mắt ra, hàng mi cong chớp chớp liên hồi, tưởng chừng mê ngủ, định thần. Nhìn ra thấy sau lưng Đại Sơn Vương, chàng vô địch trời Tây lão đảo trên mình ngựa, súng rụng đầu mất, hai tay còn chới với bên sườn, rũ liệt, và chàng tướng lạc thảo miền Thập Vạn Đại Sơn vẫn ngồi trên yên vững như bức thành đồng, hai bàn tay còn khuynh bên sườn, chĩa ngược ngọn súng về phía sau lưng, cặp mắt vẫn nhìn nàng sâu thẳm.

Kinh ngạc trùm khắp võ trường. Qua giây khắc ngọt ngọt, tiếng reo hò nổi lên như thác chuyển. Từ quan dân xứ H'mông tới đám lính nhà nước, lục lâm, nghịch đảng đều không ngăn nổi cảm giác khoái trá đột khởi trước tài Thần Xạ gớm ghê. Đám võ quan nhà nước chỉ còn biết ngơ ngác nhìn nhau, viên tuần phủ Hà Giang hoảng hốt giật luôn lấy khẩu súng chĩa thẳng vào Đại Sơn Vương. Vút! Súng vừa chĩa ra thì một ngọn roi ngựa từ bên đã đánh trúng đầu thép, rụng ngay xuống đất, tuần phủ giật mình nhìn sang, thấy Chúa H'mông Vòng Chí Sinh vừa thu roi da lại, cặp mắt sáng quắc nhìn viên quan Triều, nghiêm nghị từ tốn:

– Xin ngài chớ vọng động cho loạn phép võ trường, chúng nhân nổi giận! Cuộc đấu súng tay đôi đã vượt khỏi sự ngay thẳng, Đại Sơn Vương đã nhượng công tử nhà lắm rồi đó!

Chúa H'mông vừa dứt lời, thì Đại Sơn Vương nhếch miệng cười, cắm súng vào bao, hơi cúi đầu lễ phép bảo viên tuần phủ:

– Không dám quá thất lễ với các thượng quan, nên lời chỉ dám

bắn què tay quý công tử thôi! Xin ra vục vào băng bó cho cầm máu lại! Và... còn vị nào?

Vừa nói, chàng vừa đưa mắt suốt hàng thực khách. Thành linh, Voòng Lâu gọi giật giọng:

– Thầy!

Mọi người chưa ai hiểu chuyện gì, thì Đại Sơn Vương đã lộn xuống bụng ngựa nhanh như một con sóc, cùng lúc người còn đeo dính dưới bụng ngựa, cánh tay trái đã dính luôn vào sườn như chày máy. Đoàn... Đoàn... Sau tiếng nổ, chàng tướng núi lộn ngời lên như cũ, phát nhẹ ngọn súng, giọng lạnh lùng:

– A Voòng! Điệu hấn vào đây.

Người thủ hạ băng mình đi, dắt cả người lẫn ngựa Robert Lợi vào. Kéo sát ngựa tới trước hàng quan khách, Voòng lật luôn mảnh vải phủ thân ngựa lên, miệng cười nhạt, lừ mắt nhìn đám nghịch tướng. Lúc đó, quan khách mới chột rở. Mỗi bên sườn ngựa Robert Lợi đều buộc một cây súng trường, ngọn chĩa chênh chếch lên phía trước, chỗ cò súng buộc một sợi dây xích nhỏ như sợi chỉ, một đầu nhô lên chỗ mép yên, khi cần, chỉ việc nắm đầu dây xích giật khẽ là đạn nhả vào đối phương phía trước rồi.

Ngay từ lúc xoay lưng lại địch thủ, tuy Đại Sơn Vương nhìn về phía trước, nhưng Voòng Lâu đã quan sát nẻo sau lưng “Thầy”, thấy địch động thủ là ra ám hiệu. Lúc Robert Lợi đã bị đạn hai tay, Voòng thấy hấn cố sờ soạng bên mép yên, đã nghi hấn có ám khí, nên khi hấn vừa chuyển vai “khác thường” Voòng đã báo kịp cho thầy, nên viên đạn chỉ xẹt trên mình Đại Sơn Vương và xói trúng khăn viên tuần phủ. Tuần phủ cùng một vài người nữa định chạy ra đỡ Robert Lợi, nhưng Đại Sơn Vương đã quắc mắt, phát ngọn súng cản lại, giọng khinh giận:

– Ta đã có ý thương hại kẻ không xứng tài đối thủ, chưa biết lượng sức mình, nên vẫn có ý không nỡ xuống tay. Thành Lừng, ta đã tha mạng, tên Lợi này, ta đã nhường đến thế, chỉ bắn ngược sau lưng cho què. Nhưng thì ra có nhiều kẻ mưu hạ độc thủ ta trong cơn bệnh trọng, đến đất Hoang Su Phì làm khách dự lễ, vẫn không chịu để ta yên bệnh! A Voòng!

Lời quát vừa dứt, Voòng thẳng tay quát roi vào hông ngựa Robert Lợi. Còn vật lông phăng ra ngoài bãi. Lúc đó, Lợi bị thương nơi tay,

lại một phát đạn ở vai, đau quá, dụi trên yên, ôm lấy cổ ngựa cho khỏi rơi. Chờ cho ngựa hẳn chạy xa chừng mấy chục thước, Đại Sơn Vương liền quay ngoắt mình, bắn luôn hai phát, đoạn cắm súng vào bao. Ngựa Lợi lồng ngoài bãi rồi phóng vòng về chỗ quan khách, Robert vẫn dụi trên bờm ngựa sắp “rụng”. Định thần nhìn kỹ, cán tay vô địch trời Tây đã bị... cụt mất một rồi.

Tuần phủ Hà Giang kinh sợ vùng ôm lấy gã con trai. Đám võ tướng Tây, Ta cùng bọn lục lâm thù nghịch thành linh rút phát súng ra. Nhưng, nhanh như chớp: Vòng Lâu, Khách Giang Hồ, Chí Plan, Chí Piên, vợ chồng tướng giặc Vũ Di Sơn, đám thảo khấu lạ... Thòòng Mềnh đã đánh tay cả xuống báng súng, chĩa những họng đen ngòm vào đám nghịch thù Đại Sơn Vương nhanh hơn nửa khắc. Khách Giang Hồ nghiêm nghị:

– Lỗi tự các ông khiêu khích, mưu hại người trong cơn bệnh trọng. Robert Lợi tự chuốc họa vào thân, may chỉ cụt tay là phúc nhà họ Lã! Các ông hãy biết điều để súng nằm trong, bao.

– Cuộc đấu chiến đường đường, con quan tuần phủ dám mưu dùng ám khí, Đại Sơn Vương đã rộng dung mấy lượt. Hiềm riêng không cần biết, chúng tôi vốn là địch thủ của Đại Sơn Vương, nhưng sẽ nổ súng hạ kẻ nào làm loạn phép đấu đường hoàng! Hạ súng xuống!

Nhìn kỹ lại chính Pạc Hoạc Đại Vương Thòòng, tướng thổ phỉ râu xồm đã nhiều lần ôm hận vì tay Thần Xạ Thập Vạn Đại Sơn. Đám võ tướng nhà nước, lục lâm, còn đang ngạc nhiên, trù trừ ngó Thòòng Mềnh cùng đám thảo khấu phương xa, thì lão tướng Tây quỷ quyết đã đưa mắt nhìn Chúa H'mông như dò phản ứng. Nhưng họ Vòng vẫn điềm nhiên như không, chỉ nhếch miệng cười tươi, giọng ôn tồn, danh thếp:

– Xin quý khách hãy an tọa. Xứ H'mông cheo leo tự trị không phải là chiến trường để giải quyết nghịch thù. Cuộc đấu chiến tay đôi thắng bại là thường, sao quý khách lại quá bận tâm làm mất hòa khí võ trường, khi chúng ta đều thấy cuộc đấu đã quá đường hoàng, hợp lý.

Sau khi súng ống đám võ tướng nhà nước, lục lâm chạm chạp vào bao. Đại Sơn Vương liền nhảy xuống ngựa, đến trước Vòng Chí Sinh nói gì không rõ. Chỉ biết khi chàng lui ra, Chúa H'mông liền nói lớn:

– Xin quý khách cứ ngồi nguyên chỗ! Và hãy bình tâm, Vòng

Sám, Vòng Sênh dâu! Truyền quân tắt lửa đi.

Hai người họ Vòng lập tức vọt ngựa đi, và giữa lúc quan khách còn ngạc nhiên chưa rõ chuyện gì thì đèn lửa thành linh phụt tắt. Trong khoảnh khắc, khắp vùng võ trường vụt chìm trong tăm tối, im lìm. Đứng gần nhau mới thấy hình người mờ mờ, đứng ngòai như hình tượng. Nhìn lên vòm trời, chỉ còn mờ nhạt ánh sao thưa ẩn hiện sau hương khói. Và chập chờn khắp bãi, chỉ còn le lói ánh đom đóm nhấp nháy giữa đêm thâu.

Võ trường vừa im bật, tiếng chim khảm khắc muôn đời đã theo gió đưa về, băng khuâng. Rồi giữa đêm tối, chợt có tiếng vó ngựa nổi lên, rầm rập phóng như bay suốt bãi. Lúc lướt qua chỗ Chúa H'mông ngòai, quan khách mới nhận ra chính Đại Sơn Vương. Tướng núi phóng khắp võ trường, quan khách chưa hiểu chàng làm gì, chỉ nghe tiếng roi vọt không khí vun vút và đom đóm thấy động chạy dòn cả về phía quan khách, Đại Sơn Vương vẫn vừa phóng vừa vọt roi. Đom đóm tản mát dần ra ngoàai bãi, chỉ còn mười con chập chờn lơ lửng tắt hiện ngay trước mặt quan khách, cao thấp không đều. Chợt từ ngoàai xa có tiếng Đại Sơn Vương nói lớn:

– Đám trước mặt còn mười hai con đom đóm. Xin coi đây.

Đoàng phụt... Đoàng phụt. Cứ mỗi phát súng canh thâu, lại một ánh lân tinh tắt phụt trong bóng tối. Nhanh, đều, đến nỗi tưởng như giống súng liên thanh, cứ thế vang rền giữa tiếng ngựa phi.

Tới lúc tiếng súng im bật, thì ánh lân tinh cũng đã tắt ngấm trong đêm, chỉ còn nghe tiếng chân ngựa từ ngoàai ập tới, vọt qua mặt quan khách, rồi như gió cuốn về nẻo xa, xa dần.